

Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság
5.Bhar.457/2013/7. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság Budapesten, a 2014. év május hó 14. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ÍTÉLETET:

A rablás büntette miatt a vádlott ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 24.Bf.VIII.5027/2013/5. számú ítéletét **megváltoztatja.**

A Monori Városi Bíróság 5.Bk.129/2010/2. számú végzésével kábítószerrel visszaélés vétsége (Btk. 282. § (1), (5) bekezdés a) pont) miatt alkalmazott próbára bocsátó rendelkezést hatályon kívül helyezi és a próbára bocsátást megszünteti.

A vádlottat bűnösnek mondja ki zsarolás büntetében (2012. évi C. törvény 367. § (1) bekezdés).

Ezért őt - halmazati büntetésül - 1 (egy) év börtönbüntetésre és 1 (egy) év közügyektől eltiltásra ítéli.

A vádlott a szabadságvesztéséből legkorábban a büntetése kétharmad részének a kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Az előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A lopással elkövetett tulajdon elleni szabálysértés miatti eljárás megszüntetésére vonatkozó rendelkezést mellőzi.

Az elsőfokú eljárásban felmerült 77.840 (hetvenhétezer- nyolcszáznegyven) forint bűnügyi költség megfizetésére a vádlottat kötelezi.

Egyebekben a másodfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2012. március 1. napján kelt 25.B.VIII.36.946/2011/34. számú ítéletével a vádlottal szemben a Monori Városi Bíróság 5.Bk.129/2010/2. számú végzésével kábítószerrel visszaélés vétsége miatt alkalmazott próbára bocsátó rendelkezést hatályon kívül helyezte, a próbára bocsátást megszüntette és a vádlottat bűnösnek mondta ki 1 rb. zsarolás büntetében (Btk. 323.§ (1) bekezdés).

Ezért őt halmazati büntetésül 1 év börtönbüntetésre és 1 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Rendelkezett a járulékos kérdések, így az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítása, a bűnjelek és a bűnügyi költség viselése tekintetében is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a vádlott terhére súlyosabb minősítés és súlyosabb büntetés kiszabásáért, a vádlott és védője a cél megjelölése nélkül jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Főügyészség a Bfel.19.765/2011. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta. A vádlott bűnösségének a Btk. 321.§ (2) bekezdése szerinti rablás büntetében történő megállapítását, a vádlottra súlyosabb fő- és mellékbüntetés kiszabását indítványozta.

A másodfokon eljáró Fővárosi Törvényszék a 2013. október 3. napján kelt 24.Bf.VIII.5027/2013/5. számú ítéletével megváltoztatta az elsőfokú bíróság ítéletét.

A vádlottat a rablás büntette miatt ellene emelt vád alól felmentette. A próbára bocsátás hatályon kívül helyezését, a próbára bocsátás megszüntetését, a büntetés kiszabását a kábítószerrel visszaélés vétsége miatt mellőzte, a próbára bocsátás megszüntetése iránt indított eljárást elkülönítette.

A vádlottal szemben lopással elkövetett tulajdon elleni szabálysértés (Szabs.tv. 177.§ (1) bekezdés a) pont) miatt az eljárást megszüntette.

Megállapította, hogy a vádlott előzetes letartóztatásának kezdő éve és hónapja helyesen 2011. május.

Megállapította, hogy az eljárás során lefoglalt karórát a Fővárosi Törvényszék Gazdasági Hivatalánál Bj.218/2012. szám alatt kezelik és azt is, hogy az elsőfokú eljárás során felmerült bűnügyi költséget az állam viseli. Feltüntetve a vádlott személyi igazolványának számát, az elsőfokú bíróság ítéletét egyebekben helybenhagyta.

A másodfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a vádlott terhére, bűnösség megállapítása és büntetés kiszabása iránt jelentett be fellebbezést.

Fellebbezése indokolásában az ügyész kifejtette, hogy a másodfok megállapításával szemben a vádirat 7. bekezdése nem került kirekesztésre, az elsőfokú bíróság nem terjeszkedett túl a vádon és a módosított vádirati tényállás is magába foglalja a bűncselekmény megállapításához szükséges valamennyi tényállási elemet.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást kell alapul venni és a minősítéshez a 2009. 266. számú BH-t figyelembe véve vizsgálni kell, hogy tettenért tolvajról van-e szó, a felszólítás a visszaadásra, a fenyegetés a sértetti, a dolog visszavételét, az elvitel megakadályozására irányuló magatartás leküzdését szolgálja-e. A fenyegetés tényállásszerűsége kapcsán utalt a BH. 1983. 393. eseti döntésre. A vádlott fellépése, fizikuma, fenyegető kijelentése a kvalifikált, testi épség ellen irányuló közvetlen fenyegetést megvalósította. Amennyiben a vádlott kétséget kizáróan nem tekinthető tettenért tolvajnak, a vádlotti magatartás a Btk. 323.§ (1) bekezdése szerinti zsarolás büntettét valósította meg.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.1127/2013/1. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Hivatkozott arra, hogy az ügyész a végindítványában nem rekesztette ki a vádirati tényállásból az óra visszakérését, illetve az adott vádlotti fenyegetést, miként azt sem, hogy a sértett és barátja féltek az alkatánál fogva jóval erősebb vádlottól, akiről tudták, hogy túlerőben van azért is, mert ismerősei a közelben tartózkodnak.

A másodfokú bíróság ítélete megalapozatlan, mert iratellenes az az álláspontja, hogy az elsőfokú bíróság túlterjeszkedett a vádon. A megállapított tényekből téves jogi következtetést vont le akkor, amikor tényállási elem - a fenyegetettség - hiányában a vádlottat felmentette a rablás büntette alól. Helytállónak ítélte ugyanakkor azt a másodfokú álláspontot, hogy a fenyegetés a rablás büntette megállapításához szükséges mértéket nem érte el. A vádlott által alkalmazott verbális fenyegetés, figyelemmel a jelentős testi erőfölényre, a túlerő ismeretében a sértettekben keletkezett fenyegetettség miatt a vádlotti magatartás a zsarolás büntettének a megállapítására alkalmas.

Ezért a másodfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, a Monori Városi Bíróság 5.Bk.129/2010/2. számú határozata próbára bocsátó rendelkezése hatályon kívül helyezése és a próba megszüntetése mellett indítványozta a vádlott bűnösségének megállapítását a zsarolás büntetében (rég. Btk. 323.§ (1) bekezdés) és halmazati büntetésül a vádlottal szemben börtönbüntetés és közügyektől eltiltás kiszabását, a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítását a szabadságvesztés tartamába és a vádlott kötelezését a bűnügyi költség viselésére.

A nyilvános ülésen a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője az írásban tett indítványt fenntartotta azzal, hogy az ügyészi álláspont elfogadása esetén az új Btk. alkalmazása indokolt a feltételes szabadságra bocsátásra vonatkozó kedvezőbb rendelkezés miatt. A vádlott bűnösségének megállapítását zsarolás büntetében és az elsőfokú bíróság szerinti büntetés kiszabását indítványozta.

A vádlott védője elsődlegesen a másodfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta, bűnösség megállapítása esetére korrektnek tartotta a főügyészi indítványt. Ugyanakkor utalt arra, hogy az elsőfokú ítélet 3. oldal alulról 3. bekezdése kizárólag a tanú irányába elhangzott kijelentést tartalmazza, ami azért hangzott el, hogy ne szóljon bele a vádlott üzletébe. Elfogadhatatlannak tartotta olyan tanúk vallomását, vagy a vallomás bármely részének elfogadását, mint a sértett és barátja, akik általuk is beismerten ártó szándékkal tettek feljelentést és vallomást, de legalábbis erős fenntartásokkal kell kezelni az általuk elmondottakat. Álláspontja szerint ezért az elsőfokú ítélet megalapozottsága megkérdőjelezhető.

A vádlott az utolsó szó jogán tett felszólalásában is tagadta a bűncselekmény elkövetését és bűnösségét.

Az ítélőtábla az ügyészi fellebbezés folytán a fellebbezéssel megtámadott másodfokú ítéletet és az azt megelőző első- és másodfokú eljárást a Be. 387.§ (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált.

Felülbírálata során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság egy kivétellel betartotta a perrendi szabályokat.

Eljárási szabályt sértett azonban akkor, amikor figyelmen kívül hagyta a Be. 265.§ (2) bekezdése azon rendelkezését, miszerint kötelező az ügyek egyesítése, ha a próbára bocsátott ellen a próbaidő alatt elkövetett bűncselekmény miatt büntetőeljárás indul. Ezt a másodfokú bíróság által sem észlelt eljárási szabálysértést az ítélőtábla azzal küszöbölte ki, hogy a Monori Városi Bíróság próbára bocsátást alkalmazó büntetőügyét, amely a Fővárosi Ítélőtáblán 5.Bf.173/2014. számon került iktatásra, a nyilvános ülésen a Be. 265.§ (2) bekezdés alapján egyesítette.

Egyúttal megállapította azt is az ítélőtábla, hogy az elsőfokú bíróság a próbára bocsátás kapcsán egyebekben az 54/2007. BK. véleményben előírtaknak megfelelően járt el.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást megfelelő körben, kellő részletességgel folytatta le. Feltárta a vád tárgyává tett cselekmény elbírálásához szükséges bizonyítékokat, azokat egyenként és összességében értékelte, mérlegelte. Nem tévedett akkor sem, amikor az általa megállapított tényekből további tényekre vont le következtetést.

Mivel a vádlott, a sértett és tanú1 meghallgatásaik során vallomásaikat szinte valamennyi alkalommal és lényeges kérdésekben megváltoztatták, az elsőfokú bíróság részletesen elemezte az eltérő állításokat és ennek eredményeként összegző értékelésében adott számot arról, hogy a vádlotti és tanúvallomások mely állításait vette alapul a tényállás megállapításánál. Ezt az igen részletes és iratszerű ismertetést és elemzést csak annyival volt szükséges pontosítani, hogy az ítélet 4. oldal 4. bekezdés 6. és 8. sorában a BRFK BSZ. BBO. Művelési Alosztály jelentése és szemle I. száma helyesen 01000/46886/2011. és a 9. sorban a BRFK BTO szemle II. száma helyesen 46916/2011.

Az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítás eredményeként megállapított tényállás megalapozott, mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt hibáktól és hiányosságoktól. Ezt a tényállást a másodfokú bíróság is megalapozottnak tartotta.

Tévedett azonban a másodfokú bíróság, amikor azt a jogkövetkeztetést vonta le, hogy az elsőfokú bíróság túlterjeszkedett a vádon.

A végindítványban az ügyész a 2011. november 11. napján kelt vádirat 5. bekezdését és a 6. bekezdés azon részét rekesztette ki a vádirati tényállásból miszerint a sértett órájának elkérésekor alkalmazta azt a fenyegetést, hogy „földhöz lesz csapva”.

Ugyanakkor nem rekesztette ki a tényállásból az ügyész a vádirati tényállás 7. bekezdésében írtakat, amelyet erősít az is, hogy perbeszédében ezen tényállás alapján módosította a vádat a Btk. 321.§ (2) bekezdése szerinti rablás büntetétére.

A végindítványban elhangzottak és az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás alapján az ítélőtábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság nem terjeszkedett túl

a vádon és a megalapozottsága miatt irányadó tényállás alapján okszerűen vont következtetést az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségére.

A vádlott kérésére a telefonját, majd az óráját a sértett önként adta át a vádlottnak. Az ezen tárgyakat visszakérő tanú1-et fenyegette meg a vádlott azzal, hogy földhöz lesz csapva. Nem hagyható figyelmen kívül a sértett e körben tett következetes állítása sem, miszerint ezt a fenyegetést magára is vette, tekintettel a vádlott erőfölényére is. Ugyanakkor a vádlott ismerőseinek túlereje - szemben a főügyészi indítványban írtakkal -nem bírt jelentőséggel, mert miként azt az elsőfokú bíróság helyesen megállapította az ítélet 3. oldal 6. bekezdésében, a sértett és barátja számára csak a vádlott eltávozása, a gépkocsiba beülése után vált világossá, hogy a vádlott több barátjával volt a helyszínen

Mindezekre tekintettel helytálló az elsőfokú bíróság azon álláspontja, amelyet a fenyegetés kapcsán a másodfokú bíróság is kifejtett, hogy az elhangzott kijelentés és az emiatti, valamint a vádlotti erőfölény általi félelem nem érte el a rablás büntette megállapításához szükséges mértéket, de alkalmas volt arra, hogy nemcsak a megfenyegetett tanú1-ben, de a sértettben is komoly félelmet keltsen. Az pedig közömbös, hogy a konkrét fenyegetést nem azzal szemben alkalmazzák, akinél a vagyoni hátrány ténylegesen bekövetkezett.

Az ítélet tábla egyetértett azon főügyészi állásponttal, hogy a 2013. július 1. napjától hatályos új Btk. miatt szükséges annak vizsgálata, hogy az elkövetéskori, vagy a jelenleg hatályos Btk. a kedvezőbb-e a vádlott számára és hogy a feltételes szabadságra vonatkozó kedvezőbb rendelkezés miatt a Btk. 2.§-ának (2) bekezdése alapján az új Btk.-t kell alkalmazni.

Ezért az ítélet tábla a vádlottat a 2012. évi C. törvény 367.§ (1) bekezdése szerinti zsarolás büntetében mondta ki bűnösnek.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében irányadó alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket helyesen sorolta fel és azokat megfelelően értékelte.

A kiszabott büntetés neme és mértéke arányban áll a cselekmény tárgyi súlyával, a bűnösségi körülményekkel és megfelel a Btk. 79.§ és a 80.§ (1) bekezdésének és a próbára bocsátás alatti elkövetés, a vádlott büntetett előélete ellenére az enyhítő körülmények miatt lehetőséget ad a Btk. 80.§ (2) bekezdésben meghatározott középértékű eltérésre, a büntetés tartamának a törvényi minimumban meghatározására.

Az ítélet tábla a másodfokú bíróság ítéletét a Be. 398.§ (1) és (2) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta.

A Monori Városi Bíróság próbára bocsátást kimondó rendelkezését a Be. 568.§ (1) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte, a Btk. 66.§ (1) bekezdés a) pontja alapján a próbára bocsátást megszüntette és büntetést szabott ki a kábítószerrel visszaélés vétsége miatt.

E cselekmény és a zsarolás büntette miatt halmazati büntetést szabott ki.

Az 1 év szabadságvesztést a Btk. 37.§ (2) bekezdés a) pontja alapján börtönben kell végrehajtani.

A vádlott a Btk. 38.§ (2) bekezdés a) pontja alapján a szabadságvesztésből legkorábban a büntetés kétharmad részének a kitöltését követő napon feltételes szabadságra bocsátható.

A közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabása a Btk. 61.§ (1) bekezdésén és 62.§ (1) bekezdésén alapul.

A kiszabott szabadságvesztés tartamába a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött - a másodfokú bíróság által helyesen pontosított - időt a Btk. 92.§ (1) és (2) bekezdés alapján számította be.

Tekintettel a zsarolás büntetében a vádlott bűnösségének megállapítására, az ugyanazon cselekmény lopással elkövetett tulajdon elleni szabálysértéskénti értékelésére az eljárás megszüntetésére vonatkozó rendelkezést mellőzte.

Mivel a vádlott bűnösségét megállapította, a Be. 338.§ (1) bekezdése alapján őt kötelezte az elsőfokú eljárásban felmerült bünygyi költség viselésére.

A másodfokú bíróság ítéletének egyéb - törvényes - rendelkezéseit a Be. 397.§-a alapján helybenhagyta.

Budapest, 2014. év május hó 14. napján

dr. Magócsi István sk.

a tanács elnöke

Zólyominé dr. Törő Erzsébet sk.

előadó bíró

dr. Németh Nándor sk.

bíró

A Fővárosi törvényszék 24.Bf.VIII.5027/2013/5. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság 5.Bhar.457/2013/7. számú ítéletében írt változtatással 2014. év május hó 14. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2014. év május hó 14. napján

dr. Magócsi István sk.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelélül:

Moncz Tímea

tisztviselő